

Narrativa Llorenç Capellà torna a la ficció amb una història d'amor i guerra

Enamora't del cel

Llorenç Capellà
El carro de Selene

METEORA
245 PÀGINES
19 EUROS

JULIÀ GUILLAMON

En el primer llibre de Llorenç Capellà, *No hi ha vent a la teulada*, publicat el 1971 a la desapareguda editorial Moll, hi ha un parell de contes bonissims sobre les conseqüències de la guerra en el clima moral. Un d'aquests contes és la història de dos esguerrats que van pel poble, cantant i tocant la guitarra, indiferents a la llàstima o curiositat de la gent, perquè saben que no són com els altres. Han de viure com un objecte públic que fa nosa a tothom i ningú no gosa llençar. Són els homes de la guerra, *pellerinques d'un passat de febre*. Quan va publicar, Capellà, nascut a Montüiri el 1946, tenia vint-i-cinc anys i portava "el cabell larg i a lloure segons les normes neoromàntiques que avui s'estilen en aquesta matèria", segons deia en el pròleg Josep M. Llompart.

Ara en té seixanta-vuit i encara duu una bona cabellera. Ha publi-

cat llibres a batzegades. La primera, als setanta, va donar un parell de novel·les curtes molt considerables: *El pallasso espanyat* i *Un dia de maig*, totes dues del 1972. Als anys vuitanta va publicar *Jack Pistoles* (1981), una mena de deconstrucció irònica de novel·la policíaca i un llibre de contes amb un estil humorístic i crític, i una imaginació cruel, *Una cinta de dol al capell* (1985). Com a assagista és una referència pel que fa als estudis sobre la Guerra Civil i la repressió a Mallorca. D'aquest interès per la història i de l'estil introspectiu i poètic que inicia amb la novel·la *Ailòviu* (1984) surt aquest llibre d'ara. Deixeu-me dir, abans d'entrar a fer-ne un breu comentari, que l'obra de Capellà és molt injustament desconeguda; que els llibres primers són aurorals, como ho podria ser, possem per cas, *Solnegre* de Baltasar Porcel; que l'obra dels vuitanta és originalíssima i que completa el

Una dona en el París ocupat

GETTY IMAGES

quadre d'honor postmodernista dels monzós, miras i torrents. I que ara que hi ha tantes editorials petites que busquen i rebusquen estaria bé que *El pallasso espanyat* o *Una cinta de dol al capell* es torressin a editar i que ocupessin el lloc que mereixen per densitat, qualitat i escriptura.

El carro de Selene és la història d'una d'aquestes *pellerinques d'un passat de febre* que Capellà converteix en grans figures tristes del nostre temps. Un català, amb una història d'amor i de dolor encastada a l'ànima, que viu les injustícies de la guerra amb els incontrolats que maten a tota màquina. Quan aconsegueix sortir del camp d'Argelers, es fa partisa i quan l'alliberament de París constata amb un cert desmenjament els abusos, el tacticisme, els jocs de mans dels qui van col·laborar i ara són herois de la pàtria, gendarmes i policies. El buit que porta dintre, empeny Joan Castro a la legió estrangera i a la guerra d'Indoxina, i més tard a Austràlia per mirar de trobar la pau. No hi ha pau possible i la novel·la recula en el temps a la recerca de la raó de ser, l'amor i la puresa. La memòria és dolor i el dolor es transforma en història i consciència. Bentornat Llorenç Capellà. |